

A TUDATOSSÁG BÖLCSESSÉGE

FEDEZD FEL ÖNMAGAD AZ ÉBER JELENLÉTBEN!

KERY ERVIN

BEVEZETŐ: VÁNDOR A LÉLEK ÚTJÁN

*„Az igazság nem az, amit megtalálsz – az igazság az, ami
mindig is ott volt. Csak fel kell ismerned.”*

A reggeli nap első sugarai arany színű fátlat borítottak a hegyoldalakra, ahol a hajnali köd lassan oszladozott. A völgyek zöld tengere nyugodtan hullámozott, a folyók ezüst szalagként kanyarogtak, és a szél lágyan suttozott a fák között. Minden mozdulat, minden nesz a természet időtlen lüktetéséről mesélt, miközben magában hordozta a létezés mély titkát.

Egy fiatal utazó lépdelt az ösvényen, amelyet a helyiek csak „A Lélek Útjának” neveztek. Szemeiben ott izzott a keresés fénye – az a belső tűz, amely az igazságot kutatja, akkor is, ha még maga sem tudja, pontosan mit keres. Egyszerű ruházata és könnyű batyuja hosszú útról árulkodott, de fáradtságát elnyomta a vágy, hogy megtalálja azt, amit szíve súgott neki.

A faluban, ahol az útja kezdődött, hallott egy bölcsről,

aki a hegy tetején él. Azt mesélték, hogy ez az idős ember minden kérdésre választ adhat, és aki vele beszél, az más emberként tér vissza. Egyesek Mesterként emlegették, aki a létezés legmélyebb igazságait őrzi, míg mások egyszerűen különöc öregembernek tartották. Az utazó nem ítélezett; szívének halk hívása vezette, hogy megtaláljon valamit, amit a világ zaja és rohanása rejtve tartott előle.

Ahogy az ösvény egyre meredekebbé vált, a levegő hűvösebb lett, a fák pedig magasabbra nyúltak, mintha a felhőket akarnák elérni. Egy tisztásra érve megállt pihenni. A tisztás közepén kristálytisza forrás fakadt, amely szelíden csordogált lefelé a sziklák között, mintha maga a hegy könnye volna. A forrás mellett egy öreg fa állt, mélyen kapaszkodva a sziklákba, lombkoronájával árnyékot nyújtva.

A fa alatt ott ült a Mester.

Egyszerű vászonruhát viselt, arcát az idő és a természet faragta. Szemei azonban élettél teliek voltak, mintha mindent láttak volna, amit a világ valaha megmutatott. Mozdulatlanul ült, figyelve a forrást, ahogy az vígan táncolt a sziklák között. Az utazó óvatosan közelebb lépett, de mielőtt megszólalhatott volna, a Mester ráemelte tekintetét. Ebben a pillanatban minden félelem és bizonytalanság elszállt belőle, mintha egy meleg napsugár simította volna végig a lelkét.

– Gyere közelebb, fiam – szólalt meg a Mester mély, szelíd hangon. – Hosszú utat tettél meg. Miért jöttél?

Az utazó leült az idős ember mellé, és a forrást figyelte, ahogy az újra és újra nekifutott a sziklának, majd megtalálta az útját. Mélyet sóhajtott, mielőtt megszólalt.

– Az igazságot keresem – mondta halkán. – Valami hiányzik az életemből, valami, amit nem tudok megfogalmazni. Azt mondják, te tudod, amit én nem.

A Mester mosolygott, de nem válaszolt azonnal. Szeme

újra a forrásra tévedt, mintha annak tisztaságából merített volna ihletet.

– Az igazságot keresed – ismételte halkán. – De vajon tudod-e, mit keresel? Az igazság nem egy szó, nem egy tárgy. Az igazság itt van, minden mozdulatban, minden pillanatban. De hogy megértsd, kérdezned kell. És a választ nemcsak a füleddel, hanem a szíveddel is meg kell hallgatnod.

Az utazó csendben bólintott. Mélyet lélegzett, és újra a Mesterre nézett.

– Mi is az igazság valójában? – kérdezte határozottan.

A Mester halvány mosollyal fordult felé, majd lágy hangján válaszolt.

– Az igazság az, ami nem változik. Az igazság az, ami mindig itt volt és mindig itt lesz. De az igazságot nem én adhatom meg neked. Te magad vagy az igazság, és a válasz, amit keresel, már ott van benned. Kezdjünk hát azzal, amit te igaznak érzel.

A szavak csendben hullottak, mint a forrás kristályos cseppei, és az ősi hegy figyelte, ahogy a lélek lassan megnyílik a belső felismerés előtt.

KI VAGY TE?

„A tudatosság a kulcs, amely megnyitja a valóság kapuit.”

Tanítvány: Mester, beszélgethetünk a tudatosságról?
Sok helyen hallottam már ezt a szót, de igazán nem értem, mi is ez valójában.

Mester: Természetesen, kedves tanítványom. Mondd csak, ki az, aki most ezeket a kérdéseket felteszi?

Tanítvány: Hát... én.

Mester: És ki vagy te?

Tanítvány: Én vagyok... én. Az, aki gondolkodik, érez, beszél.

Mester: Rendben. Most fordítsd befelé a figyelmedet, és próbáld megkeresni ezt az „ént.” Ki vagy mi az, aki most ezeket a gondolatokat gondolja? Mi az, ami a szemeiden keresztül néz?

Tanítvány: Hát... nem is tudom. Mintha nem találnám. Csak valami, ami „ott van.”

Mester: Ez a „valami”, ami „ott van”: a tudatosságod. Ez az, amit léleknek, szellemnek vagy valódi önmagadnak nevezhetsz. Ez az, ami mindig jelen van, figyel, érez, és érti, amit olvasol vagy hallasz. Ez a tudatosság az, ami soha nem változik.

Tanítvány: De hogyan lehet, hogy nem változik? Az életem folyamatosan változik, a testem, a gondolataim, az érzelmeim mind mások, mint korábban voltak.

Mester: Ez igaz. A tested folyamatosan változik, a gondolataid jönnek-mennek, az érzelmeid hullámanak. De figyelj meg: az a valami, ami mindezt látja, sosem változik. Gyermekkorodban ugyanaz az „Én vagyok” élt benned, mint most. Ez a tudatosság.

Tanítvány: Érdekes... És miért olyan fontos ez?

Mester: Mert az emberek többsége nem él a jelen pillanatban. Az emlékekben bolyonganak, vagy a jövőről álmodoznak. Látszólag „ég a lámpás,” de senki sincs otthon. Az elme zűrzavarában elvesznek, és ez a káosz egyre inkább uralja az életüket.

Tanítvány: De hogyan változtathatok ezen?

Mester: A kulcs az éber tudatosság. Az a képesség, hogy megfigyeld a gondolataidat és érzelmeidet anélkül, hogy azok magukkal ragadnának. Amikor ezt gyakorlod, felismerheted valódi önmagadat, és megszabadulhatsz az elme zsarnokságától.

Tanítvány: Tehát nem a gondolatokkal van a probléma, hanem azzal, hogy azonosulunk velük?

Mester: Pontosan. Az elme önmagában nem ellenség, de amikor ural minket, akkor szenvedést okoz. Viszályok, háborúk, szenvedés – mind az elme kóros túlműködésének eredménye.

Tanítvány: És mit nyerünk, ha éber tudatosságban élünk?

Mester: Egy alapvető békét, nyugalmat és nyitottságot. Amikor éber vagy, és nem az elméd rabszolgája, akkor a világot a maga valóságában látod, nem pedig az elméd színes szemüvegén keresztül. Így teljes odaadással élheted meg az életet.

Tanítvány: Ez csodálatosan hangzik, Mester. Hogyan kezdhetek hozzá?

Mester: Kezdd azzal, hogy figyeled a gondolataidat. Nem kell harcolnod velük, csak legyél tudatában annak, hogy ott vannak. A tudatosság a kulcs. Ahogy gyakorolsz, egyre többször találod meg magad a jelen pillanatban. És itt kezdődik az igazi élet.

Tanítvány: Köszönöm, Mester. Azt hiszem, már értem, mit jelent valóban ébren lenni.

Mester: Örülök, hogy így érzed. Ne feledd, a tudatosság nem egy cél, amit elérsz, hanem egy utazás, amelyet élsz. Lépj tovább ezen az úton, és minden pillanatban ott lesz a felismerés öröme.

ELVESZVE AZ ÉLETBEN

*Az élet nem más, mint a tudatosság színtere. Amint felismered
ezt, megszűnik minden szenvedés.*

Tanítvány: Mester, miért érzem úgy, hogy teljesen elvesztem az életemben? Mintha minden, amit teszek, csak egy végtelen körforgás lenne, de nincs benne igazi élet.

Mester: Azért, mert belekábultál az életed filmjébe. Mondd csak, érzed, hogy van benned „valami”, amit léleknek, önvalónak, szellemnek, intelligenciának vagy felsőbb énnek nevezhetsz?

Tanítvány: Igen, érzem, hogy ott van valami... de nem tudom, mi az pontosan.

Mester: Ez a tudatosság. Az a tudomás, amelyik érzi és tudja, hogy “vagyok, létezem, élek.” Ez az, ami most kitekint a fejedből, a szemeiden át látja ezeket a szavakat, és

megérti a mondatok értelmét. Most is itt van veled, itt és most, a jelen pillanatban.

Tanítvány: De miért van az, hogy mégis elveszettnek érzem magam? Mintha minden gondolat és érzés teljesen elborítana.

Mester: Mert belezuhantál a rólad szóló elképzelések örvényébe. Úgy élsz, mintha csak szerepeket játszanál – testvér, szülő, munkatárs, hívő –, és közben elfelejtetted, hogy ki vagy valójában. Az elméd gondolatokkal és társadalmi elvárásokkal terhel, és ezek az álarcok eltakarják a valódi önmagadat.

Tanítvány: Ezért érzem magam fáradtnak és boldogtalannak?

Mester: Pontosan. Az emberek rohanásban élnek, hogy még többet szerezzenek, még többé váljanak. Az elmédben ezrenyi gondolat örvénylik, és érzelmek sorát szenveded el, miközben mélyen boldogtalan vagy. Szenvedsz, mert belevesztél a gondolatok és érzelmek miriádjába, és fuldokolsz bennük.

Tanítvány: Hogyan tudnám megtalálni önmagam ebben a káoszban?

Mester: Először is, ismerd fel, hogy nem a gondolataid vagy. A gondolatok jönnek és mennek, mint a felhők az égen. Ne kapaszkodj beléjük, hagyd, hogy tovaáramoljanak. Amikor gondolkodnod kell, gondolkodj, de amikor nincs rá szükséged, tedd félre őket. Csak légy jelen, figyelj, és élvezd a létezést.

Tanítvány: De mi van az érzelmekkel? Néha annyira intenzívek, hogy nem tudom, mit kezdjek velük.

Mester: Ha dühöt érzel, hagyd, hogy dühös legyél. Ha szomorúságot, éld meg azt is. Ne harcolj az érzelmeiddel, csak figyeld őket teljes figyelemmel. Érezd őket intenzíven, de ne ragadj beléjük. Ahogy jöttek, úgy el is tűnnek, ha nem kapaszkodsz beléjük.

Tanítvány: És mi lesz akkor, ha ezt megtanulom?

Mester: Akkor felismered, hogy az élet nem a gondolatok és érzelmek rabja. Boldog leszel, mert már nem az elméd zsarnokságában élsz. Tudatosan választod a boldogságot, a létezést, és az életet, nem pedig az elméd által épített személyiség-börtönt.

Tanítvány: Ez csodálatosan hangzik. És hogyan kezdjek hozzá?

Mester: Kezdj el figyelni. Légy éber a gondolataidra, de ne bonyolódj beléjük. Légy jelen, nyugodtan, békésen, kíváncsian. Az élet itt és most történik, nem máshol. Ha megérted ezt, akkor a gondolatok már nem uralnak, hanem eszközzé válnak a kezvedben. És akkor végre valóban élni fogsz.

Tanítvány: Köszönöm, Mester. Most már értem, hogyan léphetek ki a káoszból, és találhatok vissza önmagamhoz.

Mester: Az első lépés a felismerés. Most már látod, merre vezet az út. Csak haladj tovább rajta, és minden pillanat újabb ajándékot hoz majd.

AZ ÉLETÜNK FILMJE

„Az élet nem az, ami történik veled, hanem az, ahogyan figyeled.”

Tanítvány: Mester, gyakran úgy érzem, hogy a napjaim csak úgy elsuhanak mellettem. A végén pedig sokszor bánkódom, hogy mi mindent tehettem volna másképp. Hogyan lehet ezen változtatni?

Mester: Kedves tanítványom, az élet olyan, mint egy film, amit játszol és nézel egyszerre. Az a baj, hogy te most csak a szereplője vagy, és elfelejtetted, hogy lehetsz a nézője is.

Tanítvány: Hogyan válhatok a saját életem filmjének nézőjévé?

Mester: Kezdd azzal, hogy esténként, mielőtt elalszol, nyugodtan átgondolod a napodat. Ne ítélsz, ne kritizáld

magad, csak figyeld meg, mi történt. Mintha kívülről néznéd magadat egy filmen.

Tanítvány: De mit nézzek meg pontosan?

Mester: Nézd meg, mi történt veled ma. Mi az, ami boldoggá tett? Mi az, aminek nem örültél? Kik voltak körülötted, milyen érzéseket keltettek benned? Válassz ki egy-egy jelenetet, ami fontos vagy érdekes volt, és szemléld azt kívülállóként.

Tanítvány: És miért olyan fontos ez?

Mester: Mert amikor így figyeled a napod eseményeit, felismerésekre juthatsz. Észreveheted, hogyan működött ma: mikor voltál tudatos, és mikor sodortak el a gondolataid és érzelmeid. Felfedezheted a rejtett összefüggéseket, és megláthatod, hogy bizonyos helyzetekben tudattalanul cselekedtél.

Tanítvány: Tehát ezzel tanulhatok a napomból?

Mester: Pontosan. Szókratész mondta egyszer: „A figyelmetlen életet nem érdemes élni.” Amikor elkezded megfigyelőként jelen lenni, akkor kezded el valóban megélni az életet.

Tanítvány: És mi történik, ha ezt rendszeresen gyakorlom?

Mester: Megtanulsz békés, nyugodt megfigyelő lenni. Ez az első lépés a tudatosság felé. Ahogy egyre jobban elmélyülsz ebben a szokásban, észreveszed, hogy a jelen pillanatokban több öröm és érték rejlik, mint gondoltad. Az életed nem sodródás lesz, hanem tudatos részvétel.

Tanítvány: Ez csodálatosan hangzik, Mester. És ha lesznek olyan napok, amikor csak hibákat látok magamban?

Mester: Ne feledd, kedves tanítványom, hogy a megfigyelő nem ítélkezik. A hibák tanítók, nem ellenségek. Ha felismered őket, már el is indultál a változás útján. Csak figyelj, és légy jelen. Ez minden, amit tenned kell.

Tanítvány: Köszönöm, Mester. Ma este elkezdem gyakorolni, hogy megfigyelője legyek az életem filmjének.

Mester: Bölcs döntés. És ne feledd: minden nap egy új lehetőség arra, hogy tanulj, és közelebb kerülj önmagadhoz.

A FÉLELEM ILLÚZIÓJA

„A félelem nem ellenség, hanem tanító, amely megmutatja az utat önmagadhoz.”

Tanítvány: Mester, van valami, amit mélyen szégyellek, de meg kell vallanom. Félek. Félek sok mindentől – másoktól, a kudarctól, attól, hogy nem vagyok elég jó. Úgy érzem, ez az érzés megbénít.

Mester: Tudod, tanítványom, mindenki fél. A különbség csak az, hogy szembe mersz-e nézni a félelmeiddel.

Tanítvány: De miért félünk ennyire? Miért nem tudunk szembenézni önmagunkkal?

Mester: Mert a félelem az egyik legmélyebb illúzió, ami beszűkíti a tudatot. Nem akarjuk látni, kik vagyunk valójában. Inkább maszkokat hordunk és szerepeket játszunk – testvérként, szülőként, munkatársként, barátként. Ezekkel a szerepekkel takarjuk el valódi önmagunkat.

Tanítvány: És mi történik, ha túl sokáig hordjuk ezeket a maszkokat?

Mester: Kifáradunk, kiégünk. A maszkok súlya alatt meggörnyedünk, és végül elveszítjük kapcsolatunkat azzal, akik igazán vagyunk. A félelem elkezd megnyilvánulni a testünkben: feszültséggel, betegségekkel. A szenvedés elkerülhetetlenné válik.

Tanítvány: Akkor hogyan törhetünk ki ebből a csapdából?

Mester: Az első lépés, hogy beismered a félelmet. Nézz szembe vele, és mondd ki: „Igen, félek.” Ez a felismerés megnyitja az ajtót.

Tanítvány: És mi van az ajtó mögött?

Mester: Az ajtó mögött ott vagy, önmagad. Ha beismered, hogy félsz, elkezded megérteni, hogy a félelem nem te vagy. Csak egy érzés, ami jön és megy. Ha ezt felismered, elkezdheted megfigyelni a félelmet anélkül, hogy magadévá tennéd.

Tanítvány: És ha megfigyelem, mi történik a félelemmel?

Mester: A félelem elveszíti az erejét. Mint az árnyék, amely eltűnik, ha fényt gyűjtasz. Amikor tudatosan figyeled a félelmedet, már nem tart fogva. Meglátod, hogy a félelem nem más, mint egy gondolat, egy érzélem. Nem te vagy.

Tanítvány: De mi van, ha a félelem visszatér?

Mester: A félelem visszatérhet, de te már tudod, hogyan bánj vele. Ne küzdj ellene, ne próbáld elnyomni. Csak figyelj meg. Minél többet gyakorolsz, annál könnyebb lesz, és végül a félelmek helyét béke és derű veszi át.

Tanítvány: Ez olyan egyszerűen hangzik, de mégis nehéznek tűnik.

Mester: Valóban, egyszerű, de nem könnyű. Az igazság mindig egyszerű. A nehézség abból fakad, hogy az elméd szeretne bonyolulttá tenni mindent. De ne aggódj. Minden

lépés, amit a félelmeiddel való szembenezésben teszel, közelebb visz ahhoz, hogy megszabadulj tőlük.

Tanítvány: Köszönöm, Mester. Most már látom, hogy a félelem nem az ellenségem, hanem a tanítóm, aki segít önmagamhoz közelebb kerülni.

Mester: Így van. Ne feledd: a félelmet nem legyőzni kell, hanem megérteni. Ez a gyógyulás útja.

SZEMBENÉZÉS A FÉLELMEKKEL

„A félelem árnyék, amely csak addig létezik, amíg nem irányítod rá a figyelmed fényét.”

Tanítvány: Mester, azt mondják, a félelmeinkkel szembe kell néznünk, de én nem tudom, ki vagy mi fél bennem. Néha úgy érzem, mintha az egész lényemet áthatná a félelem.

Mester: Ki az, aki fél? Ez a kérdés maga a kulcs. Figyeld meg, tanítványom: a félelem mindig egy gondolattal kezdődik. Egy hanggal a fejedben, amely azt mondja: „Nem vagyok elég jó. Nem fog sikerülni. Félek az ismeretlentől.” Ez a hang azonban nem te vagy.

Tanítvány: De ha nem én vagyok, akkor ki vagy mi hozza elő a félelmet?

Mester: Ez a hang az elméd játéka. Az ego szüleménye, amely el akarja hitetni veled, hogy védelmez, miközben

valójában fogságban tart. Az ego a gondolatokból és érzelmekből álló konstrukció, amely állandóan szerepeket játszik és maszkokat visel. Amikor ezek a maszkok veszélybe kerülnek, félelmet kelt.

Tanítvány: Tehát az ego fél?

Mester: Pontosan. Az ego fél a leleplezéstől. Attól, hogy felfedezed: nem is valóságos. Ezért kapaszkodik a gondolataidba, ezért idézi elő a félelmet, a kétségeket, a fájdalmat.

Tanítvány: Hogyan nézhetek szembe ezzel a félelemmel?

Mester: Ülj le egy csendes helyen, lazíts, és irányítsd befelé a figyelmedet. Figyeld meg, mit érzel, és tedd fel magadnak a kérdést: „Mitől félek?” Várj türelmesen a válaszra, és figyeld meg, milyen gondolatok jelennek meg.

Tanítvány: És mi történik, ha megjelennek a gondolatok?

Mester: Csak figyeld őket. Ne azonosulj velük. Gondolatok jönnek-mennek, mint felhők az égen. Amikor felismered, hogy a félelmeid csupán gondolatok, amelyek az elmében játszódnak, akkor elveszítik az erejüket.

Tanítvány: Mi van, ha túl nehéz szembenézni a félelmekkel?

Mester: Akkor hagyd, hogy ott legyenek. Ne küzdj ellenük. Az első lépés az, hogy egyszerűen csak megengeded magadnak, hogy érezd, amit érzel. A félelem felismerése önmagában is bátorság.

Tanítvány: De hogyan szabadulhatok meg végleg a félelemtől?

Mester: A félelem nem tűnik el végleg. Néha visszatér, de már nem fog uralni téged. Amikor megérted, hogy a félelem csak egy gondolat, és nem a valódi éned, akkor többé nem esel az uralma alá.

Tanítvány: És mi történik, ha teljesen megértem a félelmet?

Mester: Akkor felismered, hogy a félelem, akárcsak az összes démonod, nem több egy árnyéknál. Ha figyelmed

fényét ráirányítod, eltűnik. És ezzel a felismeréssel közelebb kerülsz önmagadhoz és a szabadsághoz, amit annyira keresel.

Tanítvány: Köszönöm, Mester. Megpróbálok időt szánni arra, hogy szembenézzek a félelmeimmel.

Mester: És ne feledd: minden alkalommal, amikor szembenézel a félelemmel, erősebbé válsz. Az igazi bátorság nem a félelem hiánya, hanem az, hogy hajlandó vagy megfigyelni azt anélkül, hogy magadévá tennéd.

KI GONDOLJA A GONDOLATAIMAT?

„A gondolatok jönnek és mennek, de a megfigyelő mindig jelen van.”

Tanítvány: Mester, ki gondolja a gondolatokat bennem? Néha úgy érzem, hogy én irányítom őket, máskor pedig mintha csak jönnének és mennének, anélkül, hogy bármit tehetnék.

Mester: Egy nagyon fontos kérdést tettél fel, tanítványom. Mondd csak, próbáltad már megkeresni, hogy ki vagy mi gondolja ezeket a gondolatokat?

Tanítvány: Igen, de nem találtam senkit. Csak a gondolatokat láttam, ahogy sorra felbukkannak és eltűnnek.

Mester: Ez az első felismerés. A gondolatok megjelennek a semmiből, táncolnak a figyelmed terében, majd ismét eltűnnek. De nézz mélyebbre: ki az, aki ezeket a gondolatokat figyel?

Tanítvány: Én... de nem tudom pontosan, ki ez az „én.”

Mester: Ez az „én” nem más, mint a megfigyelő. Nem azonos a gondolatokkal, sem az érzelmekkel. Ez az éber tudatosság, amely csendesén jelen van. Amikor ezt felismered, rájössz, hogy valójában nem te gondolod a gondolatokat.

Tanítvány: Akkor mi a gondolatok forrása?

Mester: A gondolatok olyanok, mint a bárányfelhők az égen. Az ébredés nélküli elme világából emelkednek fel – tapasztalatok, asszociációk, hitrendszerek és elképzelések szövedékeiből. De a megfigyelő, aki látja őket, nem azonos velük.

Tanítvány: És mi történik, ha elkezdem megfigyelni a gondolataimat?

Mester: Egy idő után észreveszed, hogy a gondolatok elveszítik a hatalmukat feletted. Már nem ragadnak magukkal, és nem uralják az életedet. Egyszerűen csak látod őket: „Jé, itt van egy gondolat, és már el is tűnt.” A megfigyelő tudatosságod megerősödik, és te kilépsz a gondolatfolyam örvényéből.

Tanítvány: Akkor valójában nincs is gondolkodó én?

Mester: Így van. Csak az éber tudatosság van. A gondolatok csupán röpke energiaminták a tudat terében. És ha még mélyebbre nézel, felfedezheted, hogy ezek a gondolatok gyakran nem is a tied. Elképzelések, amelyeket átvettél, hiedelmek, amelyekre az elméd rátalált s azonosult velük, de nem te hoztad létre őket, és nem te vagy az elképzeléseid.

Tanítvány: Ez azt jelenti, hogy elengedhetem a gondolatokat?

Mester: Pontosán. Hagyd, hogy jöjjenek és menjenek, mint a felhők az égen. A megfigyelő nem ragaszkodik a gondolatokhoz, csak csendesén jelen van. Amikor ezt

megérted, rájössz, hogy a gondolatoknak nincs valódi hatalmuk feletted – csak akkor, ha azonosulsz velük.

Tanítvány: Köszönöm, Mester. Megpróbálom figyelni a gondolataimat anélkül, hogy hagynám, hogy magukkal ragadjanak.

Mester: Ez a gyakorlás lényege. És ne feledd: minden egyes pillanat, amikor megfigyeled a gondolataidat, közelebb visz a valódi énedhez, az éber tudatosságodhoz. Ez az út a szabadság felé.

ÉLETÜNK: ÜRES LAP VAGY TELEFIRKÁLT?

„A valódi szabadság nem valami új megszerzése, hanem annak felismerése, ami mindig is ott volt, a gondolatok és hitek fátyla mögött.”

Tanítvány: Mester, néha úgy érzem, hogy az életem egykor szabad és tiszta volt, mint egy üres lap. Most viszont tele van firkálva mindenféle gondolatokkal, hitekkel, elvárásokkal, amelyek nyomasztanak. Miért történik ez?

Mester: Amikor megszületünk, valóban olyanok vagyunk, mint az üres lap. Ártatlanok és nyitottak, mint a rózsa, amelyik a napfény felé törekszik, nem akar mássá válni, csak élni. De az élet során mindannyian magunkra öltünk gondolatokat és hitrendszereket.

Tanítvány: Ezek a hitrendszerek honnan származnak?

Mester: Eleinte a szüleinktől, testvéreinktől, tanítóinktól.

Olyanok vagyunk, mint a szivacs, amely mohón magába szív mindent, amit csak lát és hall. Nem kérdőjelezzük meg ezeket a tanításokat; igaznak fogadjuk el őket, és hitekké formáljuk őket magunkban.

Tanítvány: És miért tesznek minket ezek a hitek nyomorulttá?

Mester: Mert ezek a hitek gyakran nem igazak. Egy-egy gondolat, amelyet gyermekkorodban elhittél, például hogy nem vagy elég jó, vagy hogy az életnek bizonyos szabályok szerint kell zajlania, korlátoz téged. Ezek a hitrendszerek akadályozzák, hogy szabadon élj, és ráébredj valódi önmagadra.

Tanítvány: Hogyan szabadulhatok meg ezektől a hitrendszerektől?

Mester: Az első lépés a felismerés. Figyeld meg, milyen gondolatok és hiedelmek vezérlik az életedet. Kérdezd meg magadtól: „Ez a gondolat igaz? Valóban az enyém, vagy valaki mástól vettem át?”

Tanítvány: És mi történik, ha felismerem, hogy egy hit nem az enyém?

Mester: Akkor elkezdheted elengedni. A hit, amelyet megkérdőjelezel, már nem tud többé uralni. Amikor meglátod, hogy a gondolataid és hiteid csupán minták, amelyek a tudatod terében tűnnek fel, felismered, hogy ezek nem te vagy.

Tanítvány: De mi marad, ha elengedem a hiteket?

Mester: Az, ami mindig is ott volt: a tiszta, éber tudatosságod. Ez a valódi önmagad, amely ártatlan és nyitott, mint a gyermek, aki csodálattal nézi az életet.

Tanítvány: Olyan nehéznek tűnik visszatérni ehhez az állapothoz.

Mester: Nem a visszatérés a nehéz, hanem az elengedés. Az elme szereti a bonyolultságot, a kapaszkodást, a szerepeket. De ne feledd, tanítványom: te nem a gondola-

taid vagy. És ha nem a gondolataid vagy, akkor szabad vagy.

Tanítvány: Köszönöm, Mester. Elkezdem megfigyelni a gondolataimat és hiteimet, és megkérdem, hogy valóban az enyéme-e.

Mester: Ez egy bölcs kezdet. És ne aggódj, ha néha nehézségekbe ütközöl. Minden felismerés közelebb visz ahhoz, aki valójában vagy: a tiszta, éber tudatossághoz, amely a kezdetektől fogva veled van.

A SZENVEDÉSEK GYÖKERE

„A szenvedés nem az ellenségünk, hanem egy tanító, amely a valóság mélyebb megértéséhez vezet.”

Tanítvány: Mester, miért szenvedünk ennyit? Miért okozunk fájdalmat önmagunknak és egymásnak?

Mester: A szenvedés abból fakad, hogy nem látjuk a valóságot úgy, ahogy van. Inkább a hitrendszerinken és előítéleteinken keresztül nézzük a világot. Nem azt hisszük, amit látunk, hanem azt látjuk, amit hiszünk.

Tanítvány: De hogyan torzítják el a hitrendszerünk a valóságot?

Mester: Képzeld el, hogy szemüveget viselsz, amelynek lencséjét színes festék borítja. Ez a szemüveg a hitrendszered. Mindent ezen keresztül látsz. Ha a lencse vörös, akkor a világot vörösnek látod, még akkor is, ha az valójában

nem az. A hitrendszereink merevvé tesznek, elzárnak a játékos, szabad gondolkodástól.

Tanítvány: És mi történik, ha ezekhez a hitrendszerekhez ragaszkodunk?

Mester: Az elkülönülés drámájává válik az élet. Aki hasonlóan gondolkodik, azt szeretjük, aki pedig eltér, attól félünk, elutasítjuk. Így lesz a világ 7 milliárd egymástól elszigetelt kis én csatatere, tele konfliktusokkal, harcokkal és szenvedéssel.

Tanítvány: Hogyan léphetünk ki ebből az ördögi körből?

Mester: A kulcs a tudatosság. Amikor felismered, hogy nem a gondolataid vagy, hanem azok megfigyelője, akkor elkezded meglátni a hitrendszereid mögött rejlő valóságot. Rájössz, hogy nem az érző vagy, hanem az érzelmek tudója. Nem a gondolkodó, hanem a gondolatok tanúja.

Tanítvány: És mi történik, ha megfigyelővé válok?

Mester: Szabaddá válsz. Többé nem ejtenek csapdába a gondolataid és érzelmeid. Megélheted az érzelmeidet – akár a fájdalmat, akár az örömet –, anélkül, hogy azok rabszolgájává válnál. A tudatosságod által a szenvedést átalakíthatod bölcsességgé.

Tanítvány: Ez azt jelenti, hogy a szenvedés soha nem tűnik el teljesen?

Mester: A szenvedés érzése megjelenhet, de már nem tart fogva. Olyan lesz, mint egy felhő az égen: jön és megy. A különbség az, hogy te már nem azonosulsz vele. Tudatos vagy, és így képes vagy belevetni magad az élet varázsába, a jelenlét minden szépségével.

Tanítvány: Köszönöm, Mester. Megpróbálom a szenvedéseimet megfigyelni, ahelyett hogy elmerülnék bennük.

Mester: Ez a helyes út, tanítványom. Ne feledd: a megfigyelő soha nem szenved. A tudatosságod a kulcs ahhoz, hogy átlépj a szenvedésen, és megéld az élet csodáját.

AZ ELME HAMVAIBÓL SZÜLETŐ TUDATOSSÁG

„A szabadság nem a gondolatok hiánya, hanem annak felismerése, hogy nem vagy azok rabja.”

Tanítvány: Mester, azt mondod, hogy képtelen vagyok nem gondolkodni. De hogyan lehetek szabad, ha a gondolkodás folyton ural engem?

Mester: A szabadság nem abban rejlik, hogy megpróbálsz megállítani a gondolkodást. A szabadság abban rejlik, hogy felismered: nem te vagy a gondolatok. A gondolkodás nem te vagy, hanem valami, ami megtörténik veled.

Tanítvány: De akkor ki vagyok én, ha nem a gondolataim?

Mester: Te az a tudatosság vagy, amely a gondolatokról tud. Az az intelligencia, amelyik látja, ahogy a gondolatok

megjelennek, áramlanak, majd eltűnnek. A tudomás tere, amelyben mindezek megjelennek.

Tanítvány: Hogyan figyelhetem meg a gondolataimat anélkül, hogy elragadnának?

Mester: Kezdd azzal, hogy helyet foglalsz egy csendes helyen. Figyeld a lélegzetedet néhány percre, hogy megnyugodj. Ezután csak figyeld a gondolataidat, ahogy megjelennek. Ne próbáld irányítani őket. Ha feltűnik egy gondolat, vedd észre, hogy ott van, majd hagyd továbbáramlani.

Tanítvány: És mi van, ha egy gondolat magával ragad?

Mester: Ez teljesen rendben van. Ha észreveszed, hogy elkalandoztál, csak gyengéden térj vissza a megfigyeléshez. Ne ítélezz, és ne tegyél szemrehányást magadnak. Ez a gyakorlat része.

Tanítvány: Miért olyan fontos a gondolatok megfigyelése?

Mester: Amikor megfigyeled a gondolataidat, felismered, hogy azok nem te vagy. A gondolatok csupán energiaminták, amelyek megjelennek a tudatosságod terében. Ahogy ezt egyre inkább megérted, egyre kevésbé ragadnak magukkal.

Tanítvány: Mi történik, ha rendszeresen gyakorlom ezt a megfigyelést?

Mester: Az elme hamvaiból születik meg a tudatosság. A gondolatok zajából előbukkan a csend. Ebben a csendben megtapasztalod valódi önmagadat, aki nem a gondolatok, hanem a tiszta, békés jelenlét.

Tanítvány: Tehát a tudatosság a gondolatok mögött van?

Mester: Igen, a tudatosság az a tér, amelyben a gondolatok felbukkannak és eltűnnek. A gondolatok olyanok, mint a felhők a kék égen, a tudatosság pedig az égbolt. A felhők jönnek és mennek, de az égbolt mindig ott van, változatlanul.

Tanítvány: Köszönöm, Mester. Most már értem, hogy nem kell harcolnom a gondolataimmal, csak figyelnem kell őket.

Mester: Így van, tanítványom. Ne feledd, a megfigyelő soha nem szenved. A tudatosságod az, ami szabaddá tesz, és elvezet a belső békéhez.